

ikke i denne Sag. Naar det ærede Medlem i Dvrigt dernæst indbrømmede Sandheden af det, jeg havde anført, at man ikke vidste, om Priserne vilde holde sig, medens han dog syntes, at Alting tydede paa, at Priserne ville vedlive at holde sig, saa skal jeg ganske vist indbrømme ham, at det ser ud til, at Pengenes synkende Værdi vil vedblive; men vi behøve blot at tage Kapitelstærterne for de forskjellige Aar for os, og man vil da finde, at i nogle Aar vedblev Priserne at stige stadigt og jævnt, men lige paa en Gang sank de ned til næsten det Halve. Der er jo, som sagt, for Dieblisset kun Spørgsmaal om at give et Lønnings-tillæg for eet Aar, og dersom der næste Aar viser sig Træng til et lignende Tillæg, saa tvivler jeg ikke paa, at man jo vil vedtage det igjen, hvis der ikke i Mellemtiden fremkommer Forslag til en Forandring i Lønningsloven. Jeg har lige saa lidt som det ærede Medlem nogen Tvivl om — tværtimod, det er min fulde Overbevisning — at det andet Thing har den samme Medfølelse lige over for de Trængende, som vi her have; men et andet Spørgsmaal er det, om ikke det andet Thing netop med Hensyn til saadanne aarlige Tilskud, som ere nødvendige paa Grund af Dyrktiden, vil sige, at de have deres rette Plads paa Finantsloven, medens dette Thing er af en modsat Mening, og saa have vi en Strid mellem begge Thingene, saa maa Finantsloven vandre frem og tilbage, og saa vide vi ikke, hvad der kan komme ud deraf; det er meget betænkeligt. Naar et Par ærede Medlemmer have anført, at der var en saare forunderlig Hast med at faae Finantsloven færdig, og have fundet, at det gik altfor raast med Behandlingen af den, saa kan jeg slet ikke indse, at der her er Tale om nogen saa forferdelig Hast; thi under Forudsetning af, at man nu vedtager Finantsloven, saaledes som jeg mener, man bør vedtage den, saa har der været Tid nok for Lands-thinget til at foretage alle tre Behandlinger af Finantsloven inden 1ste April. Naar der tillige er tilføjet, at Rigsdagen skulde sluttes til 1ste April, saa staaar dette slet ikke i Forbindelse med Finantslovens Vedtagelse. Vi hørte jo netop den høitagtede Justitsminister forleden Dag udtale, at han ikke havde hørt, at der var nogen Tanke om, at Rigsdagen skulde sluttes den 1ste April, hvis Finantsloven blev færdig til den Tid, og jeg for mit Vedkommende vilde dybt beklage, om man vilde sende Rigsdagen hjem og lade alle disse vigtige Love ligge ufuldendte. Jeg har tidligere nævnt Loven om Skifte af Dødsbo og Føllebo og Loven om Revisionen af Skiftegebyrerne; jeg har stærkt Haab om, at disse to Love kunne blive færdige. Ved denne Leilighed vil jeg minde om, at vi for nogle Aar siden havde til Behandling et andet vigtigt Lovforslag, nemlig Præstelønningsloven, og de Fleste ville vist vedsende sig den Mening, at dersom Rigsdagen havde været samlet nogle Dage længere, vilde denne Lov være bleven færdig. Nu er der

iften den Tid flere Gange gjort Tilløb til denne Lov saavel fra Ministeriets som fra Folkethingets Side, men det synes, at jo længere Tid der gaar, desto længere kommer man bort fra Sagens Tilendbringelse. Jeg for mit Vedkommende er virkelig ilde tilmode ved, at Rigsdagen hvert Aar skal sendes hjem, uden at man faar de vigtigste Sager fremmede, og jeg kan derfor, som sagt, ikke se nogen Grund til, at Rigsdagen absolut skal sendes hjem den 1ste April, fordi Finantsloven bliver færdig til den Tid. Hvis der er Udsigt til, at nogle af de Rigsdagens foreliggende vigtige Love kunne blive færdige, kan jeg ikke indse, at der kan være Noget at indvende imod, at Rigsdagen bliver sammen en fjorten Dage ind i April Maaned, for at man kan faae saa meget som muligt af det vigtigste Lovarbejde færdigt.

Finantsministeren: Jeg har ikke havt Leilighed til at se de Ytringer af min ærede Kollega Justitsministeren, som det ærede Medlem sigtede til, men uden at have set dem, er jeg overbevist om, at jeg kunde have brugt de selv-samme Ord. Jeg er fuldkommen overbevist om, at han ikke har sagt andet end hvad enhver af Ministeriets Medlemmer under samme Forhold vilde have sagt, derom er der for mig ingen Skygge af Tvivl. I Dvrigt vil jeg blot sige til det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Madvig), at han i denne Sag har et Fortrin fremfor mig — han har mange andre Fortrin for mig, men særlig i denne Sag har han et Fortrin, nemlig, at han med Hensyn til den kun skal tale paa eet Sted. Dersom jeg ikke var filllet saaledes, at jeg sandhynlig efter al Rimelighed i samme Sag senere skal tale paa et andet Sted, saa kunde jeg have ikke saa lidt at sige lige over for, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavn sagde. Jeg skal med Hensyn til denne særlige Omstændighed, som hviler paa mig, ogsaa indstrænte mig til at sige, at dersom jeg havde opfattet Spørgsmaalet saaledes, at der med Hensyn til dette Forslags Optagelse eller Ikke-Optagelse paa Finantsloven forelaa et virkeligt konstitutionelt Spørgsmaal, et Spørgsmaal om Lands-thingets konstitutionelle Ret, saa er det en Selvfølge, at mit Resultat vilde have været det samme som det ærede Medlems. Det ærede Medlem maa kunne sige selv, hvad enten han er enig med mig eller ikke, maa han kunne begribe, at dersom jeg havde opfattet Sagen saaledes, havde jeg ikke brugt Ordene: „kan passere“. Det er et Udtryk, man bruger, hvor Sagen netop ikke har denne Karakter, men deraf følger jo ikke, at man ikke kan foretrække en anden Form, det er jo to høist forskjellige Spørgsmaal. Hvis jeg imidlertid opfattede Forholdet saaledes, som det ærede Medlem har betegnet det, er det en Selvfølge, at jeg var kommen til det samme Resultat som han, og at jeg havde udtalt mig paa en anden Maade, end jeg har gjort, end jeg har anset mig forpligtet til